

Annet, moeder van Klara (+ de jeugdprofessional over dit traject)

Cliëntperspectief

“Ik ben Annet. Samen met mijn man heb ik twee dochters; één ervan is Klara. Klara is 11 jaar oud. Klara’s lerares van de basisschool heeft contact met mij opgenomen en gezegd dat zij zich zorgen maakt. Het leren gaat moeilijk en Klara komt niet goed mee in de klas. De lerares vertelt ook dat zij contact heeft gezocht met het Centrum voor Jeugd en Gezin. Eerst schrik ik natuurlijk, maar ik denk dat het goed is om aandacht aan Klara te geven. Ik maak me natuurlijk ook zorgen om haar.

We voeren een eerste gesprek met een jeugdprofessional. Iedereen is aanwezig, ook mijn man. Eigenlijk ziet hij een onderzoek helemaal niet zitten. Hij heeft er zelf mee te maken gehad en wil er niet aan meewerken. Hij denkt dat Klara, net zoals hij, dyslectisch is en dat het met een beetje hulp van school allemaal wel goed zal komen. Hij is in het gesprek ongeduldig en geïrriteerd.

Na dit eerste gesprek volgen meer gesprekken met de jeugdprofessional, waar mijn man niet bij aanwezig wil zijn. Samen met de jeugdprofessional stel ik een actieplan voor Klara op. Klara wil zelf ook graag weten hoe het komt dat het leren niet goed gaat. Op school krijgt ze al extra ondersteuning. Daardoor gaat het wel al een beetje beter.

Ik heb best een goede band met de jeugdprofessional gekregen. Ik heb haar in vertrouwen genomen en verteld dat er eigenlijk meer problemen thuis zijn. Het gaat niet goed met de relatie tussen mijn man en mij. Hij is verslaafd en er is geen geld. We hebben geen werk en komen rond van zijn WAO uitkering. Ik voel me niet veilig thuis, maar ik word niet mishandeld. Wat ik lastig vind, is dat de jeugdprofessional wil dat er hulp komt voor mij en mijn man. Ik weet wel dat er problemen zijn maar ik ben ook bang voor wat dat betekent.

De jeugdprofessional geeft me wel het vertrouwen om hulp in te roepen. Ik sta er niet alleen voor. Ze heeft me geleerd om in actie te komen en dat doe ik stap voor stap.

Vanaf dat moment gaat het echt lopen met de hulp aan ons gezin. Regelmatig heb ik contact met de jeugdprofessional. We volgen therapie en mijn man krijgt verslavingszorg. Ik merk dat het beter gaat. Ik bel regelmatig de jeugdprofessional om te overleggen over de volgende stappen en besluiten. Ik sta sterker in mijn schoenen. Mijn jeugdprofessional noemt het regie nemen, en dat doe ik. Ik voel me verantwoordelijk voor mijn gezin”.

De jeugdprofessional over dit traject

“Er speelde veel in dit gezin. Door de vertrouwensband, de methodische gespreksvoering en werkwijze ben ik daar relatief snel achter gekomen en ben ik doelgericht aan de slag gegaan. Allereerst is het voor mij belangrijk om een goede aansluiting bij het gezin te vinden, de problemen goed in beeld te krijgen, vertrouwen op te bouwen en uitleg te geven over het hulpverleningstraject. Ik maak daarin onderscheid tussen de korte en de lange termijn. Vervolgens ga ik samen met het gezin aan de slag. Als jeugdprofessional sta ik naast het gezin, ouders blijven de zeggenschap en verantwoordelijkheid behouden. Het belang van het kind staat altijd voorop.

Doordat er zoveel aan de hand was in het gezin, heb ik hulp ingeroepen van mijn collega’s om te overleggen (intervisie). Vervolgens heb ik advies gevraagd aan het Expertiseteam. Naast intern overleg met collega’s heb ik na toestemming van de ouders ook contact gehad en overleg gevoerd met school en de huisarts over de best passende hulp in dit gezin. We werken zoveel mogelijk vanuit één plan.

Vanzelfsprekend voerde ik regelmatig gesprekken met Annet en Klara. Ik hield continu de vinger aan de pols: is het wel veilig genoeg thuis, hebben de ouders vertrouwen in de hulpverlening? Al deze stappen hebben geleid tot een goede afronding van het traject en heeft escalatie in het gezin voorkomen. Thuis is het rustiger. Beide ouders werken aan een betere relatie. Moeder voelt zich krachtig genoeg om aandacht te schenken aan haar

dochter en de verantwoordelijkheid voor haar gezin te nemen. Klara kan weer beter presteren op school en dat is belangrijk voor haar toekomst”.